Sýning FÍM

Myndlist

Valtýr Pétursson

Haustsýningar hétu árlegar sýningar FÍM fyrrum, og voru haldnar á þeim tíma árs, en nú er búið að brjóta þá hefð og eftir nokkra andakt hefur sýningin verið sett í gang að nýju og undir nýju nafni, Vorsýning FÍM. Þeir í Kaupmannahöfn, Ósló og París voru allir — og eru — með haustsýningar, og var sú gamla og góða FÍM-sýning sniðin að nokkru eftir þeim fyrirmyndum. Þarna hafði skapazt góð og gild hefð, en Íslendingar geta helzt aldrei búið við hefðir nema ef vera skyldi í fjárbúskap. Hvað um það, ég sakna þessarar hefðar, sem hefur verið brotin, og ástæðu sé ég enga fyrir þessari breytingu nema af vera skyldi að hún sé breytingarinnar einnar vegna.

Þetta er um margt merkileg sýning að þessu sinni hjá FÍM. Hún er að mínu mati betur valin en undanfarin ár, þar sem alls konar hlutir voru með, sem að margra dómi áttu ekkert erindi á jafn faglega sýningu og þessi sýning hefur að jafnaði verið. Það var orðið svo mikið af aðskotahlutum, að engu lagi var líkt. Sumir kölluðu það frjálslyndi, aðrir glappaskot. Svo er fyrir að þakka, að það fólk sem nú stendur að þessari sýningu, hefur tekið til hendi og einskorðað sýninguna við þátttöku félaga einvörðungu. Og árangur lætur ekki á sér standa. Það reynir nokkuð á félagið með þessu móti, en ég fæ ekki betur séð en að hlutirnir plumi sig nokkuð vel eins og stendur. Það er nefnilega augljóst við skoðun á þessum verkum, að valið hefur verið og það af nokkurri vandvirkni.

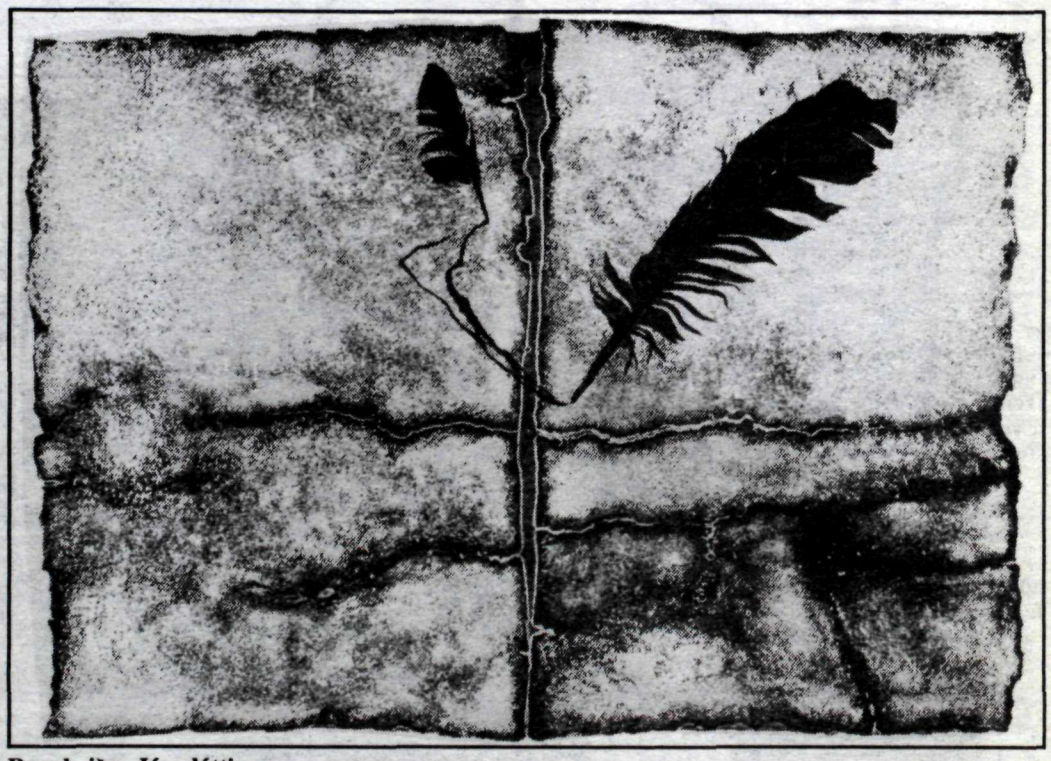

Sigurður Sigurðsson

Hér er um að ræða svonefnda Kjarnasýningu, og er kjarni að þessu sinni mjög vandaður, enda ræður þar hvorki aldursskjónarmið eða stílbrigða, sem er ótvíræður kostur, hvernig sem á er litið. Þetta er ekki í fyrsta sinn, sem kjarni er búinn til og síðan prjónað þar við. Það er ekkert nema gott um þetta fyrirkomulag að segja og einmitt á þessari sýningu sér maður greinilega, hve kjarninn hefur miklu hlutverki að gegna. Það er nefnilega úrvalsfólk, sem nú á í hlut, og þar er hvert sæti vel skipað. Jóhann Briem, Sigurður Sigurðsson, Magnús Kjartansson, Ragnheiður Jónsdóttir og Valgerður Bergsdóttir. Falleg og vel gerð sýningarskrá kynnir þetta fólk, og meira að segja er haft eftir því smávegis um listir, sem er góður vani og hefði mátt byrja á slíku fyrir löngu. Ekki vil ég tíunda verk þessa listamanna, en samt vil ég geta þess, að mér finnst hver og einn standa sig

Jóhann Briem

Ragnheiður Jónsdóttir

Musica antiqua

Tónlist

Jón Ásgeirsson

Það má heita merkilegt ef blokkflautan á ekki eftir að verða vinsælt hljóðfæri hér á Íslandi, eftir það mikla starf sem Camilla Söderberg hefur lagt íslenskri tónmennt, bæði sem kennari og flytjandi gamallar tónlistar. Fyrir utan að vera frábær blokkflautuleikari hefur henni auðnast að laða til sín góða tónlistarmenn og undir nafninu Muscia antiqua flutt margvíslega tónlist, er að mestu spannar tímann frá 15. öld til miðrar 18. aldar. Auk innlendra tónlistarmanna hafa á vegum Musica antiqua komið til landsins frábærir tónlistarmenn, sem lagt hafa sig sérstaklega eftir flutningi eldri tónlistar og nú um síðustu helgi hélt hópurinn tónleika í Langholtskirkju og var gestur þeirra að þessu sinni Eva Nässen, sænsk söngkona, sérmenntuð í flutningi gamallar tónlistar og flutti hún söngverk eftir Dowland, Monteverdi, Scarlatti og Händel, auk þess nokkra franska söngva frá 16. og 17. öld. Eva Nässen er mjög góð söngkona. Hún hóf tónleikana með fjórum „hirðsöngvum" (Air de cour", sem oftast voru fluttir með undirleik lútu. Í þessum söngvum, sem eru í tvenndarformi og hver lota oftast endurtekin, má einsöngvarinn skreyta endurtekninguna að vild. Þessi venja tengist sögulega þeirri aðferð er síðar átti sér stað í „Da capo aríum" á 17. og 18. öld. Helsta tónskáld þessa tíma var Pierre Guédron 1565—1621. Hann var söngvari, stjórnandi drengjakórs, konunglegt tónskálds og mikill kunnáttumaður í þáverandi „nýju tónlistinni" frá Ítalíu. Hann gaf út 6 hefti tónsmíða er hann nefndi „airs de cour". Auk eins söngs eftir Guédron söng Eva Nässen þrjú lög, eitt eftir Mauduit og tvö eftir Moulinié er var frægur söngvari og söngvahöfundur. Voru hirðsöngvarnir mjög áheyrilegir í vönduðum flutningi söngkonunnar og naut hún aðstoðar Snorra Ö. Snorrasonar, er lék með á lútu. Annað atriði tónleikanna var söngverk eftir Monteverdi með milli- og samleik fyrir blokkflautu og continue fyrir lútu og gamba. Meginhlutverk blokkflautunnar var að leika svonefnt „ritornell" með alls konar skemmtilegum útfærslum og skreytingum, sem Camilla Söderberg lék glæsilega. Þar eftir léku Camilla Söderberg, Helga Ingólfsdóttir og Ólöf Sesselja Óskarsdóttir sónötu í C-dúr eftir Händel. Eftir hlé söng Eva Nässen kantötur eftir Scarlatti og Händel og þrjá söngva eftir Dowland; Come again, Flow my Tears og Fine Knacks for Ladies er Snorri Örn Snorrason lék undir á lútu. Auk þess lék Snorri fantasíu eftir sama höfund. Yfir tónleikunum var ró og tign, er einkennir þessa hægferðugu og fallegu tónlist, sem nútímamaðurinn leitar í æ ríkari mæli eftir, til að skýla sér fyrir ærandi hávaða samtímans.

